

L'alcaldia de la ciutat de Barcolauna

Jordi Sedó

Escriptor i sociolingüista
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

De la mateixa manera que tothom ha pensat alguna vegada que el president dels EUA, l'hauríem d'escollir entre tots els ciutadans del món, potser també l'elecció de l'alcalde de Barcelona hauria de dependre del vot de tots els catalans.

En democràcia, les aliances entre partits no guanyadors que pacten per formar govern i arrabassar la investidura a la llista guanyadora són freqüents i crec que legítimes. I les hem d'acceptar com a part del joc democràtic, ja que, quan s'uneixen forces afins que no han guanyat les eleccions, però que tenen un projecte amb punts de contacte, és lícit i, fins i tot, desitjable que aglutinin, en un sol projecte, el desig de molts ciutadans d'opcions diverses però semblants en algun aspecte per trobar un destí comú que pugui satisfer una gran majoria, si no del tot, sí, almenys, en part.

El que ha passat amb la investidura d'Ada Colau, tanmateix, no és ben bé això. No, perquè les tres forces que la hi han facilitada no tenen cap projecte positiu comú, si no és el de tocar poder. Per una banda, els Comuns, una força d'esquerres, sobiranista i republicana; per l'altra, el PSC que fa temps que no és d'esquerres, que és tan furibundament unionista que va avalar el 155 i que ha assumit la monarquia sense reserves; i, finalment, Valls, que fa polítiques de dretes, que és més unionista encara que el PSC i que no sé definir més que com a monarquicorepublicà, si em permeteu l'expressió, segons es desprèn de declaracions que va fer dient que es podia ser republicà a França i monàrquic a Espanya. Una curiosa manera de concebre la forma ideal de l'Estat, força acomodaticia, per cert, i assimilable a la teoria de la quadratura del cercle.

Aquesta triple unió de conveniència ha estat, simplement, una manera de barrar el pas a l'independentisme, el famós cordó sanitari, que a tota l'Europa democràtica només s'aplica a la ultradreta! Just a aquella dreta que, a Espanya, no té problemes per a posar-se d'acord, en públic o en privat, amb diversos partits que no s'autodefineixen com a extrema dreta. No es tractava, doncs, d'investir Ada Colau, sinó d'impedir invertir Maragall. És a dir, un pacte en negatiu. I això no és acceptable perquè la finalitat no era construir, sinó impedir construir.

Però acostem-nos una mica als actors d'aquest lamentable vodevil. Valls, per part seva, va fer també unes altres declaracions, abans de les eleccions, assegurant que l'alcaldesa Colau no havia de defensar la seva ideologia, sinó representar tots els ciutadans. I no és defensar la pròpia ideologia, el que vós heu fet, senyor Valls –i, a més, a la contra i de la manera més matussera–: barrar el pas a l'independentisme sense més objectiu? Aquesta és la vostra manera de representar tots els ciutadans? Hi ha gairebé 300.000 electors barcelonins que van votar opcions obertament independentistes. És a dir, gairebé un 40% de l'electorat! Creieu que la vostra indigna jugada els representa? Els representariau, vós, si els vostres us haguessin pogut fer batlle? Ja sé que em direu que sí, però també sé que sabeu que no és veritat. Quadratura del cercle! Demagògia, senyor Valls! Demagògia barata! A qui acuseu de populista?

Un senyor Valls, literalment foragitat de la política francesa, d'on va ser primer ministre i que es va significar per haver expulsat 5.000 gitanos de França quan era màxim responsable d'Interior i per haver abastat la quota de popularitat més baixa de tots els polítics francesos, inclosa Marine le Pen, aterra ara a Barcelona i ens vol venir a donar lliçons a tots plegats...! Però què us heu cregut? Què coi sabeu vós, de Barcelona, *Monsieur* Valls? Què coi sabeu vós d'allò que vós mateix va anomenar "problema dels gitanos" quan us hi va reunir a la Mina? No n'hi ha cap, de problema, amb els gita-

Les tres forces que han facilitat la investidura no tenen cap projecte positiu comú, si no és el de tocar poder

nos, senyor Valls! Amb la delinqüència potser, sí. Però amb els gitanos...? Així, com si una cosa fos sinònima de l'altra...? De què ens parlem, home de Déu? Què us passa amb els gitanos? Què és aquesta dèria? *Qu'est-ce qui vous arrive...?* Total, perquè, segons declaracions vostres, sembla que els gitanos de la Mina us van fer saber que estaven molt contents amb les polítiques d'Ada Colau i els va dir que els ajudariau, oi? Doncs ho heu fet molt bé, senyor Valls! Ara tindran Ada Colau quatre anys més i us ho agrairan tota la vida. I, per cert: ja ho sabeu, que la Mina és territori de Sant Adrià de Besòs i no de Barcelona...? Doncs si no ho sabíeu, ja us ho dic jo. De res.

Tot això, per no parlar del finançament de la vostra campanya a través de donatius d'empresaris a qui, naturalment, ara vós deveu favors que bé haureu de mirar de tornar... O del vostre interès amistancament amb el partit del senyor Rivera, íntim amic a l'ombra dels senyors de Vox, dels quals vós heu fet mans i mànigues per intentar distanciar-vos. Però, en canvi, no heu dubtat a anar a les eleccions de bracet amb Ciutadans –això sí: fent fàstics quan ells s'acostaven a Vox– perquè us proporcionessin un espai publicitari en campanya del que, per exemple, la proposta de Jordi Graupera, que tampoc no tenia representació municipal al consistori, igual com vós mateix abans de les eleccions, no s'ha pogut beneficiar. Us ha vingut molt bé, el paraigua de Ciutadans: vós us heu beneficiat de la seva marca i Ciutadans, d'exhibir, com a cap de llista, un ex-primer ministre de França. Pura simbiosi. Pur interès. Gens d'ideologia. Llàstima que l'operació no ha sortit gens com esperàveu...! I ara, un cop materialitzades les eleccions, heu escenificat una ruptura que em fa l'efecte que ja teníeu pac-

tada abans de la investidura i, com mínim, des que us va adonar del fracàs de la vostra candidatura.

Ves que no us trobem, a mitjà termini, dins el PSOE i/o amb algun càrrec a Madrid, que és, en realitat, el que crec que perseguiu. Ara, però, de moment esteu massa ocupat a prendre distància de Ciutadans, a marcar territori, a rentar la cara als vostres lamentables resultats electorals, a fer pair la deserció de Corbacho i, sobretot, a mirar de justificar la pirueta que heu fet, amb una investidura que provoca, en els vostres votants, totes les al·lèrgies imaginables.

Teníeu un encàrrec: evitar que l'independentisme s'instal·lés a l'alcaldia de Barcelona. I això fa tuf d'operació d'Estat a l'ombra. Em recorda molt el cas de Xavier Trias, un altre independentista a qui l'any 2015 també es va impedir accedir a l'alcaldia de Barcelona enverinant l'opinió pública amb falsedats just abans de les eleccions, i quan es va descobrir la veritat, ja s'havien celebrat els comicis i Trias no havia pogut ser elegit alcalde. Clavegueres i pudor de podrit...

Del PSC, només vull recordar les afirmacions del senyor Miquel Iceta, que va dir que faria tot el possible perquè no hi hagués, a Barcelona, un alcalde independentista. Però, com que, del PSC-155, completament dependent de les estratègies del PSOE, ja ens ho esperem tot, no hi dedicaré ni una sola ratlla més d'aquest article. Ara, de vós, senyora Colau, què puc dir?...? On és la Colau activista? On ha anat a parar aquella Colau de la PAH, compromesa amb els febles? On queden les proclames antisistema del 15-M, ara que us heu posat tan a la vora de forces pròximes al 155? On queda el vostre sobiranisme?

Sortosament, però, a la formació que representeu, hi ha una pila de partidaris no tan sols del sobiranisme, sinó directament de la independència, tot i que aquests no compten com a tals perquè les vostres cúpules s'han definit sempre tan sols com a sobiranistes. Segons una enquesta publicada a *Crònica Global* el dia 13 de juny, un 31% dels vostres votants a la ciutat de Barcelona es declara independentista. Espero que, per justícia democràtica, aquests us retreguin l'assalt no il·legal però sí il·legítim que heu perpetrat a l'Ajuntament de la capital de Catalunya i que, en les pròximes eleccions, retornin el mal fet en forma de vot a algun dels partits independentistes.

El que és clar és que, amb la vostra decisió d'acostar-vos al PSC-155, i deixar-vos estimar pel senyor Valls, a qui deveu la investidura i que serà un corcó antisobiranista durant tota la legislatura perquè té un tros d'ambició que no hi cap a Barcelona, correu el perill que el govern de la ciutat s'allunyi excessivament de plantejaments veritablement d'esquerres i veritablement sobiranistes. No sé pas com us ho fareu per a justificar-vos davant les vostres bases.

Llàstima, senyora Colau! Hi havia persones de bona fe que creien en vós. Jo mateix hi havia cregut ben al començament, durant les vostres èpoques de la PAH. De fet, la majoria dels que van votar el dia 14, en assemblea, a favor de donar-vos permís per traïr-los ho van fer perquè vós mateixa ja va presentar-vos-hi com a partidària de la traïció i perquè van creure de bona fe –no sé si a hores d'ara encara deuen pensar el mateix– que era possible aplicar sense traves un programa d'esquerres, sobiranista i republicà amb els amics que heu triat. Vós i jo –i moltes persones més– sabem que no és així. Us costarà Déu i ajuda fer les polítiques veritablement progressistes i sobiranistes, que sí que hauríeu pogut fer amb ERC al govern.

Si això, tal com m'ensumo, ha estat, efectivament, una bruta operació d'estat, és possible que s'hagi fet al marge de vós, però vós, amb la vostra aquiescència, heu permès que es duqués a terme i heu abusat de la bona fe de les vostres bases, induint-les a acceptar-ho en assemblea, amb l'únic objectiu d'ocupar una cadira privilegiada. I això és molt poc honest.

Heu passat a engreixar la casta!